

Warszawa, dnia 18 września 2025 r.

**Opinia Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych
w sprawie projektu ustawy
o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks wykroczeń
z dnia 31 lipca 2025 r., nr druku UD 275**

Krajowa Izba Radców Prawnych z aprobatą odnosi się do przedłożonego projektu ustawy, mającego na celu wzmocnienie ochrony polskich lasów oraz poprawę skuteczności regulacji prawa karnego i prawa wykroczeń w zakresie działań szkodliwych dla środowiska. Lasy, jako kluczowy element ekosystemu, pełnią niezwykle istotną rolę nie tylko w zachowaniu bioróżnorodności, ale także w utrzymaniu równowagi klimatycznej, ochronie gleb i wód oraz zapewnieniu przestrzeni sprzyjającej zachowaniu dobrostanu człowieka. W związku z tym działania legislacyjne zwiększające poziom ochrony przyrody zasługują na jednoznaczne poparcie.

Obserwowany w ostatnich latach wzrost szkód w lasach oraz coraz częstsze przypadki ich degradacji wskazują na konieczność zmian w obszarze prawa represyjnego. Nielegalne działania, takie jak nieuprawnione pozyskiwanie gałęzi czy niewłaściwe korzystanie z terenów leśnych, mają wymierny wpływ na stan ekosystemów i kondycję drzewostanów. Projekt ustawy wprowadza rozwiązania pozwalające na skuteczniejsze przeciwdziałanie tego typu zachowaniom.

Analiza poszczególnych propozycji rozwiązań wskazuje na spójną i przemyślaną koncepcję zmian w obszarze prawa karnego i prawa wykroczeń, a użycie terminów już funkcjonujących w zmienianych kodyfikacjach pozwala na uniknięcie problemów interpretacyjnych. Z tego względu można jedynie zwrócić uwagę na dwa zagadnienia i związane z nimi postulaty zmian, które wydają się godne rozważenia.

Przede wszystkim warto zauważyć, że zrównanie progu przepoławienia dla wykroczeń z art. 119 i 120 k.w. nie uwzględnia szczególnego charakteru dóbr prawnych chronionych przepisami art. 120 k.w., art. 148 k.w., art. 290 k.k. oraz projektowanym art. 290a k.k., których wartość nie sprowadza się wyłącznie do aspektu ekonomicznego. Biorąc pod uwagę skalę i łatwość dokonywania czynów określonych w tych przepisach, uzasadnione wydaje się zróżnicowanie progu przepoławienia, tak jak miało to miejsce w stanie prawnym przed zmianami dokonanymi ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013, poz. 1247). Jest to również uzasadnione z uwagi na stosunkowo wysoki aktualny próg przepoławienia (800 zł), który wydaje się nie przystawać do cen drewna, a tym bardziej gałęzi drzew iglastych, w tym służących do przygotowania tzw. stroiszu – problem nielegalnego pozyskiwania którego słusznie zaakcentowano w uzasadnieniu projektu. Postulować należy zatem obniżenie progu przepoławienia dla czynów określonych w art. 120 k.w. i art. 148 k.w. z 800 do 400 zł, co będzie uwzględniać wartość niematerialną drzew oraz ich części oraz sprzyjać osiągnięciu efektu prewencyjnego.

Należy ponadto wyrazić wątpliwość co do zasadności dookreślenia w projektowanym art. 161 § 2 k.w. pojęcia hałasu przymiotnikiem „znaczny”. Wobec i tak niedookreślonego charakteru samego hałasu, dodanie znamienia wartościującego może stwarzać istotne problemy interpretacyjne przy stosowaniu komentowanego przepisu. Ponadto charakter miejsca, jakim jest las, daje podstawy do penalizacji powodowania hałasu, który nie musi być „znaczny”, albowiem wzgląd na dobrostan zwierząt oraz przebywających w lesie ludzi nakazuje przyjąć surowsze wymogi w zakresie norm hałasu (por. tabelę zawartą w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, t.j. Dz.U.2014.112). Nie znajduje uzasadnienia fakt, że źródłem hałasu ma być pojazd mechaniczny (silnikowy lub motorower – art. 161 § 1 k.w.), albowiem przy obecnych rozwiązaniach technicznych większość pojazdów, przy właściwym serwisowaniu oraz odpowiednim prowadzeniu w lesie, nie będzie emitować dźwięków kwalifikujących się jako hałas. Nie dotyczy to rzecz jasna spalinowych quadów

i motocykli (zwłaszcza crossowych); w tym jednak zakresie zabieg taki należy uznać za celowy i uzasadniony, prowadzący w praktyce do zakazu wjazdu tych pojazdów do lasu (z wyjątkiem sytuacji, gdy uzyskano zgodę właściciela lub posiadacza lasu albo posiada się stosowne uprawnienie – art. 161 § 1 k.w.).

Opracował: r.pr. dr Szymon Krajnik